

QUAN NADAL no és EL QUE SEMBLA

Un relat de: [Romy Ros](#)

Per molt que posem bona voluntat, tot sovint Nadal ens sorprèn amb actituds de la gent que ens esgarren el suposat Feliç Nadal.

Amb consumisme a cabassos ens veiem abocats a fer regals encara que sigui a contracor. Us preguntareu: Per què?

Doncs perquè si tu no tens l'ànim per fer regals es que no ets "normal" i no entres dins del ramat que ha de fer el que marquen les normes de convivència familiar. I família extensa en aquest cas, ja que per Nadal estem obligats a seure a la taula amb tots aquells parents que van més enllà del cercle habitual domèstic: tiets, cosins, iaies, cunyades i cunyats... Tots aquells amb qui no viuríem però que per Nadal és d'obligat protocol que ens reunim i mengem.

Tot i així, t'esforces i prepares els regals... Però sempre hi ha un familiar consanguini o de la família política, disposat a queixar-se sobre el teu regal que no dona la talla i no compleix les seves expectatives. I així, arriben els retrets, no sempre directes però sí en forma de ganyotes o més cruel encara, parlant de la meravellosa cosa que li van regalar l'any passat, l'altre fill o l'altra jove. I així tota la vetllada de forma recurrent.

I a tu aquelles paraules et van soscant per dintre fins que al final esclates davant tothom i dius:

- Doncs no sé a què ve tanta queixa si tu/vostè a mi no m'has regalat res cap any. Sempre has reaprofitat regals que has rebut d'altres persones per col·locar-me les rampoines que no vols.

I ara sí que s'entortolliga la troca. Ara tothom obre els ulls i es disposen a viure un partit de ping-pong.

Veus com la sogra somica entre plors davant de tothom, creix i t'espetega la paraula "desagraïda" assaborint-la amb gust i aprofita a dir-te tot allò que tu ja coneixes perquè ja t'ho havia soltat altres cops entre dents... Es així com tornes a sentir-li dir que ella ha portat peix bo a casa teva quan va estar amb tu i els nens, quan el teu marit (el seu fill) estava molt malalt; però tu recordes també que s'està oblidant de dir que quant et veia plorar t'espetegava que no havies de fer-ho perquè en tot cas a qui li tocava plorar era a ella que per això era la mare i tu si ploraves es que eres feble i mal exemple pels teus fills.

Ja veus que els records de cadascuna d'aquella època són ben diferents: ella creia que et donava suport i tu percebies que el que feia era jutjar-te!

I bla, bla, bla, a ella li van sortint moments estel·lars de suposat suport i tu vas recordant mentalment que la seva presència et suposava més incomoditat que benestar.

Finalment tu li recordes que moltes gràcies, però que tota aquella època ja passada no li dona dret a que t'exigeixi vassallatge durant tota la vida, i que el suport ha de procurar benestar i no esclavitud emocional per sempre més.

Ja cansada de veure com els altres miren la discussió estil ping-pong, t'aixeques mirant a tothom i els hi dius:

- Sou tots uns covards perquè penseu un xic com jo i no sou capaços de verbalitzar-ho.

Fet aquest al·legat decideixes agafar l'anorac i sortir al carrer no sense abans increpar-los:

- Després vindré a agafar la maleta. Ara vaig a respirar aire fresc.

Us desitjo que tingueu un feliç Nadal si es que això i amb aquesta família, fos possible !!!

Romy Ros

Desembre de 2018